

Capitolul 1

Cu o halbă cu bere în mână și cu un zâmbet pe față, Ned Pearsall închina în amintirea răposatului său vecin, Henry Friddle, a cărui moarte îi facuse mare plăcere.

Henry fusese ucis de un pitic de grădină. Cazuse de pe acoperișul casei sale cu două nivele, drept pe silueta aceea cu înfățișare veselă. Piticul era făcut din ciment. Nu și Henry.

Gâtul rupt, craniul plesnit: Henry pierise în urma impactului.

Moartea cauzată de pitic avusese loc cu patru ani în urmă. Ned Pearsall închina încă în amintirea decesului lui Henry cel puțin o dată pe săptămână.

Singurul client în afară de Ted, un individ care nu era din oraș, și care stătea pe un scaun lângă curbura barului de mahon lustruit, își exprimă mirarea provocată de durata animozității lui Ned.

– Cât de rău poate să fi fost ca vecin amărâtul ăla, de mai ești pornit și acum împotriva lui?

De obicei, Ned ar fi ignorat întrebarea. Nu se sinchisea de turiști mai mult decât s-ar fi sinchisit de un covrigel.

Cârciuma oferea castroane gratuite cu covrigei, pentru că aceștia erau ieftini. Ned prefera să-și întrețină setea cu alune sărate zdravăn.

Billy Wiles, barmanul, îi dădea din când în când lui Ned o pungă de Planters, ca acesta să-i dea în schimb bacșiș.

În majoritatea cazurilor, Ned trebuia să-și plătească alunele. Asta îl scotea din sărite, fie pentru că nu era în stare să priceapă situația economică a cârciumii, fie pentru că îi plăcea să se enerveze. Probabil că a doua variantă era cea reală.

Deși avea o căpățână care amintea de o minge de squash și umeri puternic rotunjiți, ca ai unui luptător de sumo, Ned era un atlet doar dacă trâncăneala prin baruri și ranchiuna puteau fi considerate sporturi. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci ar fi fost participant la olimpiadă.

În legătură cu Henry Friddle, Ned putea să fie la fel de guraliv cu un străin ca și cu unul care locuise întreaga viață în Vineyard Hills. Când în tavernă se afla doar un client în afară de el, iar acela era un străin, ca în cazul respectiv, Ned găsea că tăcerea era mai puțin convenabilă decât conversația cu un „diavol străin”.

Billy nu fusese niciodată vorbăreț, și nici un barman care considera barul o scenă. El era un ascultător.

Ned îi declară străinului:

– Henry Friddle a fost un porc.

Străinul avea părul negru precum cărbunele, cu urme de cenușă la tâmpile, ochi cenușii lucind de amuzament, și o voce destul de răsunătoare.

– „Porc” e un cuvânt cam tare.

– Știi ce făcea perversul ăla pe acoperiș? Încearca să se pișe pe ferestrele sufrageriei mele.

Billy Wiles ștergea barul, fără să arunce măcar o privire spre turist. Auzise povestea de atâtea ori, încât știa toate reacțiile pe care le putea provoca.

– Porcul de Friddle își închipuia că altitudinea avea să facă suvoiul său să ajungă la distanță mai mare, explică Ned.

– Ce era individul – inginer de aeronave? Întrebă străinul.

– Era profesor de colegiu. Preda literatură contemporană.

– Poate faptul că a citit asemenea chestii l-a împins la sinucidere, zise turistul, ceea ce îl făcu să fie mai interesant decât crezuse Billy la început.

– Nu, nu, spuse Ned, nerăbdător. Căderea a fost accidentală.

– Era beat?

– De ce crezi că era beat? se minună Ned.

Străinul ridică din umeri.

– S-a urcat pe acoperiș ca să urineze pe ferestrele tale.

Billy spuse, în timp ce trăgea Budweiser de la doză:

– Henry Friddle era mânat de răzbunare.

După ce se împărțăși în tăcere din băutura sa, turistul îl întrebă pe Ned Pearsall:

– Răzbunare? Deci mai întâi ai urinat tu pe ferestrele lui Friddle?

– N-a fost același lucru, îl avertiză Ned cu un ton dur, care-l sfătuia pe străin să evite să mai emită judecăți.

– Ned n-a făcut-o de pe acoperiș, zise Billy.

– Adevărat. M-am dus la casa lui, ca un bărbat, am stat pe peluza lui și am țintit în ferestrele sufrageriei lui.

– Henry și nevasta lui cinau, în momentul ăla, explică Billy.

Înainte ca turistul să apuce să-și exprime dezgustul față de momentul atacului său, Ned spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu, mâncau prepeliță!

– Le-ai stropit ferestrele pentru că mâncau prepeliță?

Ned, fierbea de exasperare.

– Nu, bineînțeles că nu! Ți se pare că-s nebun?

Și-și dădu ochii peste cap, către Billy. Billy ridică din sprâncene, ca și cum ar fi spus „Ce te aștepti de la un turist?”

– Încerc doar să explic cât de pretențioși erau, îl lămuri Ned. Mâncau întotdeauna prepelițe, melci sau sfeclă elvețiană.

– Niște ticăloși țicniți, zise turistul cu o ușoară nuanță de batjocură, pe care Ned Pearsall n-o detectă, deși Billy o simți.

– Exact, confirmă Ned. Henry Friddle avea un Jaguar, iar nevastă-sa o mașină – n-o să crezi – o mașină fabricată în *Suedia*.

– Detroit era prea comun pentru ei, zise turistul.

– Exact. Cât de snob trebuie să fii ca să-ți aduci o mașină tocmai din *Suedia*?

– Pun pariu că se pricepeau la vinuri, spuse turistul.

- Nemaipomenit! Îi cunoșteai?
- Gunosc genul. Indivizii aveau o mulțime de cărți.
- Te-ai prins, declară Ned. Stăteau pe veranda din fața casei, *mirosindu-și* vinul și citind cărți.
- Și făceau asta în public. Îmi imaginez. Dar dacă nu te-ai pișat pe ferestrele sufrageriei lor pentru că erau snobi, atunci de ce ai făcut-o?
- Am avut o mie de motive, îl asigură Ned. Incidentul cu sconsul. Incidentul cu îngrășămintele pentru peluză. Petuniile moarte.
- Și piticul de grădină, adaugă Billy, în timp ce clătea paharele în chiuveta barului.
- Picicul de grădină a fost ultima picătură, fu de acord Ned.
- Pot să înțeleg că te-a apucat o urinare agresivă văzând flamingo roz de plastic, spuse turistul, dar, sincer vorbind, nu văzând un pitic.
- Ned se încruntă, amintindu-și afrontul.
- Ariadne l-a făcut cu figura mea.
- Care Ariadne?
- Nevasta lui Henry Friddle. Ai auzit vreodată un nume mai pretențios?
- Cei ca Friddle l-au adus pe pământ.
- Ea era profesor de arte la același colegiu. A sculptat piticul, a făcut forma, a turnat cimentul și l-a vopsit ea însăși.
- Păi poate să fie o onoare să fii model pentru o sculptură.
- Spuma de bere de pe buza superioară a lui Ned îi dădu acestuia o înfățișare de individ lovit de turbare, atunci când protestă:
- Amice, era *un pitic*. Un pitic *beat*. Avea nasul roșu ca un măr. Ținea câte o sticlă de bere în fiecare mână.
- Și era descheiat la prohab, adaugă Billy.
- Mulțumesc foarte mult că mi-ai amintit, mârâi Ned. Mai rău, din nădragi îi atârna capul și gâtul unei găște moarte.
- Ce imaginație creatoare, zise turistul.
- La început n-am știut ce naiba înseamnă asta...

- Symbolism. Metaforă.
- Da, da, mi-am imaginat. Toți cei care treceau pe lângă locuința lor vedeau piticul și râdeau de mine.
- Nu era nevoie să vadă piticul ca să facă asta, zise turistul. Înțelegându-l greșit, Ned fu de acord cu el:
- Exact. Numai când *auzeau* de pitic, oamenii începeau să râdă. Așa că am făcut praf piticul, cu un baros.
- Și te-au dat în judecată.
- Mai rău. Au făcut alt pitic. Ariadne, care-și imaginase că eu îl distrusesem pe primul, a turnat și a vopsit un al doilea pitic.
- Credeam că aici, în districtul vinului, viața e potolită.
- Și mi-au zis, continuă Ned, că dacă-l fac praf și pe al doilea, atunci o să pună pe peluză un al treilea pitic, *plus* că o să fabrice o grămadă și o să-i vândă oricui o să vrea un pitic Ned Pearsall.
- Mie mi se pare o amenințare fără conținut, zise turistul. Chiar există oameni care să vrea să aibă așa ceva?
- Zeci, îl asigură Billy.
- Orașul ăsta a devenit un loc josnic de când au început să se mute aici hoardele din San Francisco de mâncători de pate și brânză Brie, zise mohorât Ned.
- Deci, având în vedere că n-ai îndrăznit să pui barosul pe al doilea pitic, nu ți-a rămas altceva decât să te piși pe ferestrele lor.
- Exact. Numai că nu m-am repezit așa, nepregătit. M-am gândit la situația în care mă aflam timp de-o săptămână. *Apoi* am pus furtunul pe ei.
- După care, Henry Friddle s-a cățarat pe acoperișul casei sale, cu bașica plină, căutând să-și facă dreptate.
- Mda. Dar a așteptat până am organizat cina de ziua de naștere a mămicii mele.
- Un lucru de neiertat, își dădu cu părerea Billy.
- Mafioții atacă membrii nevinovați ai familiei cuiva? Întreabă Ned, indignat.
- Deși întrebarea fusese retorică, Billy încercă să-și merite bacșișul:
- Nu. Mafia are *clasă*.

– Ăsta-i un cuvânt pe care categoria asta de profesori nu știe nici măcar să-l scrie, spuse Ned. Mămica avea șaptezeci și șase de ani. Putea să facă un atac de cord.

– Deci, zise turistul, în timp ce încerca să urineze pe ferestrele sufrageriei tale, Friddle a căzut de pe acoperiș și și-a rupt gâtul, lovindu-se de piticul Ned Pearsall. Ce ironie a sortii!

– Nu știu dacă a fost o ironie, îi replică Ned, dar cu siguranță a fost ceva *agreabil*.

– Spune-i ce a zis mămica ta, îl îndemnă Billy.

După o dușcă de bere, Ned se supuse:

– Mămica mea a zis „Scumpule, laudat fie Domnul, asta dovedește că există Dumnezeu“.

După un moment de tăcere, necesar ca să absoarbă aceste cuvinte, turistul spuse:

– Mămica ta pare o femeie religioasă.

– N-a fost întotdeauna. Dar la șaptezeci și doi de ani s-a îmbolnăvit de pneumonie.

– E bine să-l ai pe Dumnezeu alături într-un asemenea moment.

– Și-a imaginat că, dacă există Dumnezeu, s-ar putea ca El s-o salveze. Dacă El nu există, atunci ea nu avea să piardă nimic, decât niște timp irosit pentru rugăciuni.

– Timpul este lucrul nostru cel mai de preț, își dădu cu părerea turistul.

– E adevărat, fu de acord Ned. Dar mămica nu ar fi irosit mult timp, pentru că s-ar fi rugat în timp ce se uita la televizor.

– Ce poveste însuflețitoare, zise turistul și comandă o bere.

Billy deschise o sticlă pretențioasă de Heineken, aduse un pahar curat, rece, și șopti:

– Asta e din partea casei.

– Drăguț din partea ta. Mulțumesc. Mă gândeam că ești liniștit și tăcut pentru un barman, dar acum înțeleg de ce.

Din avanpostul său izolat de lângă bar, Ned Pearsall ridică paharul, închinând:

– Pentru Ariadne. Odihnească-se în pace.

Deși părea că-i împotriva dorinței sale, turistul fu atras din nou în discuție. Îl întrebă pe Ned:

– O altă tragedie cu pitici?

– Cancer. La doi ani după ce Henry a căzut de pe acoperiș. Îmi doresc să nu se fi întâmplat asta.

În timp ce turna bere proaspătă Heineken în paharul său înclinat, străinul zise:

– Moartea are calitatea de a da altă perspectivă gâlcevilor noastre.

– Îți simt lipsa, spuse Ned. Avea cele mai spectaculoase țâțe și nu purta întotdeauna sutien.

Turistul se crispa.

– Când lucra în grădină, își aminti Ned, aproape visător, sau când plimba câinele, perechea aia minunată se zbătea și se legăna atât de plăcut, că-ți taia răsufarea.

Turistul își privi fața în oglinda din spatele barului, poate ca să vadă dacă arăta atât de îngrozit pe cât se simțea.

– Billy, întreba Ned, nu avea cele mai grozave mamele pe care poți spera să le vezi?

– Așa e, fu de acord Billy.

Ned se dădu jos de pe scaun, se îndreptă spre toaleta bărbaților și se opri lângă turist.

– Chiar și când cancerul o ofilise, mamelele alea nu se micșoraseră. Cu cât ea devenea mai slabă, cu atât mai mari deveneau ele, proporțional. Când se apropiase de sfârșit, Ariadne arăta *excitantă*. Ce risipă, nu-i așa, Billy?

– Ce risipă, îi ținu isonul Billy, în timp ce Ned își continua drumul către toaletă.

După o tăcere în comun, turistul zise:

– Ești un tip interesant, Billy Barmanule.

– *Eu?* Eu n-am stropit ferestrele cuiva.

– Cred că ești ca un burete. Absorbi totul.

Billy luă o cârpă și lustrui niște pahare pentru bere, care fuseseră anterior spălate și uscate.

– Dar ești și piatră, spuse turistul, pentru că, dacă ești stors, nu dai nimic înapoi.

Billy continuă să lustruie paharele.

Ochii cenușii, ce luceau de amuzament, luciră și mai tare.

– Ești un om care are o filosofie a sa, lucru neobișnuit în zilele astea, când majoritatea oamenilor nu știu cine sunt, sau în ce cred, sau de ce.

Și asta era genul de pălăvrăgeală de bar cu care Billy era obișnuit, deși n-o auzea prea des. În comparație cu trâncănitul lui Ned Pearsall, asemenea observații de bețiv puteau părea erudite, dar era doar psihanaliză bazată pe bere.

Era dezamăgit. Pentru scurt timp, turistul i se păruse diferit de scandalagii obișnuiți care încălzeau vinilinul de pe scaunele de la barul său.

Billy zâmbi, clătină din cap și zise:

– Filosofie. Îmi acordați prea mult credit.

Turistul sorbi din Heineken.

Cu toate că Billy nu intenționase să spună mai mult, se auzi continuând:

– Stai neabăgat în seamă, stai liniștit, simplifică lucrurile, nu te aștepta la mare lucru, bucură-te de ce ai.

Străinul zâmbi.

– Descurcă-te singur, nu te implica, lasă lumea să se ducă dracului, dacă așa vrea.

– Poate, acceptă Billy.

– Recunosc că nu-i Platon, spuse turistul, dar e filosofie.

– Aveți și dumneavoastră una proprie? întrebă Billy.

– În momentul ăsta cred că voi avea o viață mai bună și mai plină de sens dacă o să pot evita o continuare a conversației cu Ned.

– Asta nu-i filosofie, îi spuse Billy, asta e realitate.

Ivy Elgin ajunse la serviciu la ora patru și zece minute. Era o chelneriță la fel de bună ca oricare alta și un obiect al dorințelor fără egal.

Billy o plăcea, dar nu tânjea după ea. Lipsa sa de pofte îl făcea unic printre bărbații care lucrau sau beau în cârciuma aceea.

Ivy avea păr ca mahonul, ochi limpezi, de culoarea coniacului, și trupul pe care îl căutase Hugh Hefner toată viața.

Deși avea douăzeci și patru de ani, Ivy părea să nu-și dea cu adevărat seama că era întruchiparea principalei fantezii masculine. Nu era niciodată seducătoare. Din când în când flirta, dar într-un mod fermecător.

Frumusețea sa și comportarea de fată din corul bisericii reprezentau o combinație atât de erotică, încât doar un zâmbet al ei putea să topească iute ceara din urechile bărbatului obișnuit.

– Salut, Billy, zise Ivy, venind direct la bar. Am văzut un opusum mort pe Old Mill Road, cam la o jumătate de kilometru de Kornell Lane.

– Moarte naturală sau ucis de o mașină pe drum? întrebă el.

– Era, evident, călcat de o mașină.

– Ce crezi că înseamnă asta?

– Încă nimic aparte, spuse ea, dându-i poșeta ca s-o pună în spatele barului. E prima făptură moartă pe care am văzut-o de o săptămână, așa că depinde de ceea ce vor arăta alte cadavre, dacă vor exista altele.

Ivy credea că ea e o *haruspex*, făcând parte dintre acei preoți din Roma antică obișnuiți să ghicească viitorul în măruntaiele animalelor ucise ca sacrificii.

Erau respectați, chiar venerați de către ceilalți romani, dar probabil că nu erau invitați deseori la petreceri.

Ivy nu era morbidă. Hieroscopia nu reprezenta punctul central al vieții sale. Vorbea deseori cu clienții despre preocuparea ei.

Nu avea tăria să scotocească prin măruntaie. Pentru o *haruspex*, i se făcea scârbă prea ușor.

Ca urmare, găsea înțelesuri în specia cadavrului, în circumstanțele în care îl descoperise, în poziția acestuia în raport cu punctele cardinale și în alte aspecte tainice ale stării acestuia.